

Bilag B.

Betænkning

fra

Kommissionen angaaende Forflag til Lov om Svøærnets Ordning.

(Udgiven d. 30te August 1879.)

I Ministeriets Kommissorium annødes den nedsatte Kommission om dens Erklæring, „dels angaaende den paatænkte Sammensætning og Størrelse af den fremtidige Flaade tilligemed de Betragtninger, der have lebet Ministeriet i saa Henseende“, og „dels angaaende det meddelte Udkast til Svøærnets Ordning.“

Den første Del af Kommissoriet omfatter Spørgsmaal, der ere af en saa indgribende Betydning for Landets Forsvarsstilling, at deres nogenlunde fylbige Besvarelse udkræver en nøie Undersøgelse af mangfoldige dels strategiske, dels taktiske og til en vis Grad ogsaa politiske Forudsætninger, saaledes at den Opfattelse, som hvert enkelt af Kommissionens Medlemmer har dannet sig af Spørgsmaalet, i ikke væsentlig Grad maa bero paa, hvilke af disse Forudsætninger han stiller i første Række og altsaa tager til Udgangspunkt. Alene heri ligger der en særlig Vanskelighed ved at samle sig om en fælles Erklæring om de Betragtninger, der danne Grundlaget for den af Ministeriet paatænkte Sammensætning og Størrelse af den fremtidige Flaade, og dertil knytter sig den almindelige Vanskelighed ved i Enkelthederne at angive, paa hvilke Punkter man enkeltvis eller som Helhed samstemmer med eller afviger fra en saa omstændelig Række Betragtninger som den, Ministeriet har givet Kommissionen til Dverveelse.

I Erkjendelsen heraf har Kommissionen fundet, at den maatte foretrække at gjøre Rede for sin Opfattelse af den Andel, der bør tillægges Flaaden i Landets samlede Forsvarsforanstaltninger, ved i korte Træk at fremsætte de Anskuelser med Hensyn til Flaadens Stilling som Led i Forsvarsstyrken, hvorom Kommissionen ubetinget har kunnet samle sig.

Naar man ser hen til vort Forsvarsvæsen, paa Landets Bestaaenhed byggede, traditionelle Udvikling, maa der opstaa en stærk Tilbøielighed til at lægge Hovedvægten paa Søforsvaret. Den nyere Tid har imidlertid medført, at den Udvikling af Flaaden, hvorved man kunde tænke sig en Sikkring af alle vore Kyster mod Landgangsforseg af større Magter, vilde stille saa store Krav i finansiell Henseende, at Landet ikke vilde være istand til at møde dem. Naar man nu i Følelsen heraf søger at afgjøre, om Svøæret saa at sige har tabt sin Betydning for Landets Forsvar, eller med andre Ord, om det udelukkende med Landets Sikkring for Die vil være rigtigst tilbøieligt at opgive Forsvaret paa Søn og at koncentrere næsten hele sin Kraft paa Forsvaret i Land, søres man uvillkaarlig hen til at tænke sig de vanskelige Eventualiteter og med disse for Die at undersøge Sagen. Den vanskelige Eventualitet, der kan indtræde, er den, hvorunder vi angribes af en Magt, der med overlegen Styrke kan bekrige os baade tilands og tilvands. Derved er et